

Premiera lutkovne predstave *Romeo&Julija* v koprodukciji Lutkovnega gledališča Ljubljana in Gledališča Koper

Duhovito, kratkočasno in tudi ganljivo

Romeo&Julija, koprodukcijska predstava Lutkovnega gledališča Ljubljana in Gledališča Koper, ki smo jo v Kopru premierno videli v četrtek, nam bo ostala v spominu po odlični dramaturgiji, natančni režiji, izvirnih karakternih lutkah, izjemni glasbi, dobri igri in animaciji.

KOPER ▶ Že samo znak namesto običajnega veznika v naslovu te ob *Hamletu* najpogosteje uprizorjene Shakespearove tragedije je gledalcu napovedal, da bo to renesančno dramsko delo v celoti posodobljeno.

A čeprav lutke ne govorijo ravno v renesančnem blankverzu, ki ga je v svojih delih uporabljal veliki angleški dramatik, pač pa v živi in sočni urbani govorici, predstava z veliko glasbe, petja, plesa in komičnosti v celoti sloni na Shakespearovi dramski zgradbi.

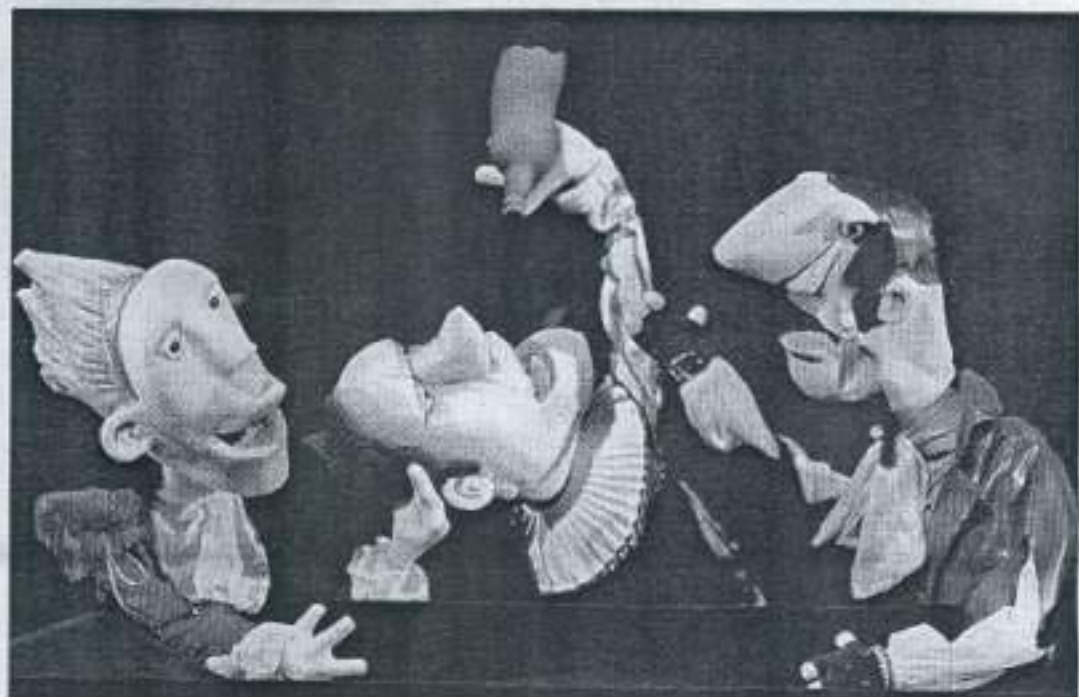
Seveda pa Tybalt Mercutia ne izzove na dvoboj z meči, pač pa v spretnosti izmišljanja kletvic - v do-

mačem jeziku, prosim. Temačnega Tybalta (**Miha Arh**) in zvestega Mercutia (**Gasper Malner**) iz renesančne tragedije tako gledalec doživi kot zajedljiva, duhovita in zabavna "žurerja", čeprav prvi drugega enako kot pri Shakespearu gladko ubije. A njuno rapersko tekmovanje v mojstrstvu izumljanja žaljivk in komaj spodobnih besed se bo zapisalo v gledališko zgodovino po izjemni animaciji. Živosti obeh likov in nesporni duhovitosti. Za odlično dramaturgijo in jezik je poskrbel **Andrej Jaklič**. Ob njunem prizoru celo Julija (**Martina Maurič Lazar**) kot

plesalka na imenitno glasbo **Davorja Hercega** nekoliko zbledi.

Sicer pa režiser **Jaka Ivanc** zaljubljenemu paru (Romea kot nežnega mladeniča spretno "ustvarja" **Iztok Lužar**) ohranja resnobnost, kajti zvestoba, predanost drug drugemu, moč ljubezni, ki premaga sovraštvo, so večne vrednote. Nepozabni ostajajo tudi njuni poljubi. Lutke se poljubljajo skoraj bolje kot Audrey Hepburn in George Preppard v filmu *Zajtrk pri Tiffanyju*, ki je ravno praznoval 50. obletnico svojega nastanka. Mimogrede, v dramskem gledališču so francoski poljubi precej redki.

Prizor njune smrti, ko popolnoma negibna ležita pred gledalcem (igralci, ki umre na odru, ne more nikoli postati tako negiben in zares mrtev, kot postane lutka), pa po ganljivosti preseže zmožnosti dramskega gledališča.

Romeo, Mercutio in Benvolio se živahno odpravljajo na ples h Capuletovim

Romea in Julije si tudi kakor ne moremo zamišljati brez Dojke (**Asja Kahrmanovič**), dobrohotne, malce smešne figure, ki je morda koga spomnila na **Dužo Počkajevo**, ki je to vlogo končala v ljubljanski Drami.

Predstava, ki je namenjena predvsem mladostnikom, je "izstrelila" tudi svojo nesporno zvezdo - brata Lo-

renza, ki ga je z glasom in rokami do popolnosti oživel **Brane Vižintin**. Lorenzo je namreč tako zares živ, tako zares moder, tako zares zaskrbljen ali dobrosrčen, na koncu pa tako zares žalosten, da skoraj boli.

Resna lika, gospoda Montego in gospoda Capuleta, sta dostojanstveno upodobila **Jernej Slapernik** in **Sonja Kononeko**, dolgočasne-

ga nesojenega Julijinega moža Parisa in Benvolia, ki ima menda kvadratno glavo, da lahko nanjo Mercutio postavi steklenico, je animirala **Maja Kunšič**, Escalusa, ki opravi vlogo nekakšnega pripovedovalca, pa **Brane Vižintin**. Lutke so izvirno delo **Mihe Knifca**, v barvite in učinkovite kostume pa jih je oblekla **Tina Bonča**.

MAJDA SUŠA